

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ

Ἦσαν βουνὸ καὶ ταπεινὸ καὶ στεῖρο
καὶ εἰς τὰ ἔρημα πλευρά σου γύρω
μόλις ἐφύτρωναν φτωχὰ χορτάρια.

Ἡ φρίκη στήν κορφή σου τριγυροῦσε
καὶ πόδι καθαρὸ δὲν ἐπατοῦσε.
τὰ ματοκτυλισμένα σου λιθάρια.

Ἦσαν σπαρμένο με' ληστῶν κρανία
βογγοῦσε θάνατος καὶ ἁμαρτία
μεσ' στὸν ἀφωρεσμένο σου ἀγέρα.

Μὰ φορτωμένος τὸν Σταυρὸ στὸν ὦμο,
ὥσαν ληστής, τὸν φοβερό σου δρόμο
ἀνέβηκεν ὁ Λυτρωτὴς μιὰ μέρα.

Καὶ τουρανοῦ ἐρέλασε τὸ δῶμα
ἐπάνω εἰς τὸ ἄχαρό σου χῶμα
καὶ ἄγιασες ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη.

Γιατὶ με' τοῦ Χριστοῦ μας τὸ μαρτύριο
τὸ πιδ βαθὺ καὶ ὑψηλὸ μυστήριο,
στὰ ὕψη σου, ὦ Γολγοθᾶ, ἐρίρη.

ὦ ἅγιο βουνὸ τοῦ μαρτυρίου,
τοῦ πόνου καὶ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου
ποῦ ἄστραψεν ἀθάνατη ἐκεῖ πέρα!

Εἶσαι ὁ βράχος ποῦ ἡ ἀνθρωπότης
ἀνέβηκε καὶ βρῆκε τὸ Θεό της
ποῦ ἐζητεῖ με' λαχτάρα νύκτα μέρα.

Τὸ ὕστερόν τοῦ θεανθρώπου βῆμα
ποῦ σύντριψε τὸ προαιώνιο κρῖμα
ἀντήχησε στήν ἀκαρπὴ σου πλάτη.

Ἐκεῖ μέσ στήν προῇ ἀγάπης θείας,
στοργῆς, φιλανθρωπίας καὶ θυσίας,
μέσ στοὺς αἰῶνας ἔρριξε τὸ μάτι.

Κι' ἐνῶ τοῦ ἐβασάνιζαν τὸ σῶμα
κ' ἔβρεχαν τὸ ἄγνὸ γλυκό του στόμα
με' ξύδι καὶ χολὴ τὰ χέρια ἀπίστον,

Ἐκεῖνος ἔβλεπεν ἑκατομμύρια
τὰ πίνοντε ζωὴν ἀπ' τὰ μαρτύρια
κι' ἀπὸ τῆς θείας στάλα τῆς πληγῆς του.

Τὸ μέλλον ἔβλεπε· καὶ τοῦ ἐφάρη
ὅτι ἀπὸ τ' ἀκάρθιο στεφάνι
τ' ἄρθη ἐφύτρωναν τῆς σωτηρίας.

Κ' ἐνῶ τριγύρω τὸν ἐβλασφημοῦσαν,
στὸ μέλλον ἤκουε ποῦ τὸν ὕμνοῦσαν
ὕμνοι εὐχαριστίας καὶ λατρείας.

Ἀγάπη ἀπ' τὰ λόγια τὰ στεγρὰ του
ἀγάπη ἀπ' τὴν ὕστερη ματιὰ του
ἐχύθηκε κατὰ τὴν οἰκουμένην,

Γλυκειὰ καὶ ζωογόνος καὶ ἁγία,
κ' ἡ γῆ ἐξύπνησε μες στὴ μαγεία,
χαρούμενη καὶ ξαναγεννημένη.

ὦ Γολγοθᾶ, ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος
ἔδυσσε πίσω σου, καὶ ἄλλος νέος
στὰ μυστικά σου ὕψη ἀναστήθη.

Ἐχει αἰσθήματα καὶ ὄνειρ' ἄλλα,
ψηλότερα, βαθύτερα, μεγάλα,
γιατὶ ἀπὸ θυσίαν ἐγεννήθη.

Καὶ πέρνει τὸν Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου
καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου
νικητήρια σημαία τὸν σηκόρει.

Αὐτὸς εἶνε ἀλήθεια κι' ἀγιότης,
πατρίς, ἐλευθερία κι' ἀδελφότης·
αὐτὸς τὸν ροῦν φωτίζει καὶ ὑψώνει.

ὦ Γολγοθᾶ, κ' ὅποιος στῆς γῆς τὸν δρόμο
βογγάει με' μάρτυρος σταυρὸ στὸν ὦμο
σ' ἐσέ γυρνᾷ τὸ μάτι κι' ἀνασαίνει.

Γιατὶ θεωρεῖ τὴν ὑψηλὴν εἰκόνα
ἐνὸς Θεοῦ, ποῦ με' θνητοῦ ἀγῶνα
γιά τοὺς θνητοὺς εἰς τὸν Σταυρὸ πεθαίνει.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

